

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 254.426 van 8 september 2022  
in de zaak A. 230.168/XIV-38.257**

In zake :       XXX  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaat Marie Doutrepont  
                  kantoor houdend te 1210 Brussel  
                  Haachtsesteenweg 55  
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE  
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

---

*I. Voorwerp van het cassatieberoep*

1.               Het cassatieberoep, ingesteld op 10 februari 2020, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 231.200 van 14 januari 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.               Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.697 van 12 maart 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 februari 2022, om 14 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pauline Delgrange, die *loco* advocaat Marie Doutrepont verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. Verzoekster dient op 13 april 2016 een verzoek om internationale bescherming in. De verwerende partij beslist op 18 juli 2019 dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 16 augustus 2019 tekent verzoekster tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 14 januari 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *Eerste middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van “de bewijskracht en draagwijdte van een akte” en van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek.

Verzoekster citeert eerst uit het bestreden arrest:

“Aangaande verzoeksters kennis over besnijdenis en haar persoonlijke ervaringen inzake het risico op besnijdenis oordeelt de bestreden beslissing:

- verzoekster kan geen beschrijving geven van de vrouwen die langskwamen en waarvoor de meisjes zich verstopten uit schrik om besneden te worden;

- verzoekster is niet op de hoogte of haar eigen familie aandrang op haar besnijdenis en uit haar verklaringen blijkt niet dat ze ooit onder druk zou zijn gezet om besneden te worden;

- verzoekster kan geen enkele informatie geven over wat de tradities zijn binnen het bos waar de besnijdenissen plaatsvinden of hoe deze plaats en de vrouwen bij deze praktijk betrokken genoemd worden. Ze blijkt evenmin een *sowei* te kennen hoewel uit het relaas van haar stiefmoeder A. blijkt dat net het feit dat A.’s moeder, die een *sowei* was, haar vroeg haar plaats in te nemen de aanleiding was voor A.’s vertrek uit het land. Verzoekster kan evenmin de term ‘Bondo’ niet (*sic*) correct duiden en ze is niet op de hoogte van het feit dat in Sierra Leone de voornaamste reden om meisjes te besnijden er uit bestaat dat zij op deze manier kunnen toetreden tot een geheim Bondogemeenschap.

- verzoekster kan niet weergeven welke vrouwen of meisjes in haar directe en familiale omgeving al dan niet besneden werden.

Het louter citeren van verzoeksters verklaringen en de informatie van de CEDOCA is niet dienstig als concrete en nuttige weerlegging van voorgaande vaststelling die steun vinden in verzoeksters verklaringen en dan ook onverminderd overeind blijven.

Omwille van het geheel van voorgaande vaststellingen maakt verzoekster haar aangehouden persoonlijk profiel niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de ingeroepen vrees voor vervolging omwille van een besnijdenis.”

Hierna voert verzoekster aan dat zij in haar beroepschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangetoond dat haar kennis over besnijdenis (vrouwelijke genitale verminking, hierna VGV) allesbehalve beperkt

is, vermits zij weet dat VGV in Sierra Leone behoort tot de *bundo* of *bondo society*, dat de etnie Temne meisjes besnijdt, dat een *sowei* een rituele besnijdstster is, dat deze *sowei* de families van de meisjes die de leeftijd hebben om een VGV te ondergaan bezoekt en ze inlicht over de komende initiatieceremonie, dat de VGV plaatsvindt op een afgezonderde plaats die “*bondo bush*” wordt genoemd, vaak op verschillende kilometers van het dorp in een gewijd bos, dat de ceremonie verschillende dagen of weken duurt, dat de ceremonie afsluit met een feest waarbij de ouders betrokken worden en waar de meisjes nieuwe kleren aandoen en krijgen, dat het statuut van *sowei* erfelijk is, dat de *sowei* een speciaal masker draagt dat haar gezicht verbergt, dat de *sowei* rituele kledij draagt, onder meer een witte en rode hoofddoek en dat wit en rood de rituele kleuren zijn voor de *sowei*.

Volgens verzoekster worden de bewijskracht en de draagwijdte van het gehoorverslag van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gelezen samen met de algemene informatie over VGV in Sierra Leone, miskend met de stelling in het bestreden arrest dat haar profiel en vrees voor VGV niet aannemelijk zijn omwille van haar beperkte kennis over VGV in Sierra Leone.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel.

Verzoekster voegt toe dat elke asielaanvraag “op eigen motieven dient te worden onderzocht”. Het centraal probleem is volgens haar niet de uiteindelijke beslissing die *in casu* werd genomen, meer bepaald een afwijzing van haar asielaanvraag, maar wel het feit dat deze aanvraag *a priori* niet-geloofwaardig werd geacht. Dit veronderstelt een omkering van de bewijslast in hoofde van verzoekster die in geen enkele wettelijke bepaling steun vindt. Door een verzwaarde bewijslast op verzoekster te leggen, is het bestreden arrest volgens haar niet wettelijk gemotiveerd. Voorts wijst verzoekster erop dat in het bestreden arrest geen enkel concreet antwoord wordt geboden op haar grief dat haar concrete vrees voor VGV in geval van terugkeer naar Sierra Leone niet werd onderzocht, terwijl zij in haar beroepschrift had gesteld dat het risico op VGV minstens moest worden

beoordeeld ten opzichte van Freetown, waar de prevalentiegraad het laagste van het land is en “maar” 72% bedraagt. Volgens verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit onderzoek op geen enkele wijze verricht. Wat betreft het feit dat zij geen duidelijk zicht zou geven over haar verblijfplaatsen in Sierra Leone, voegt verzoekster toe dat het feit dat het merendeel van de meisjes voor hun vijftiende verjaardag worden besneden geen garantie is dat zij als inmiddels zestienjarige bij een terugkeer niet zal worden besneden. Verzoekster heeft in haar beroepschrift aangevoerd dat een onbesneden meisje minstens bij haar huwelijk de VGV zal ondergaan, doch in het bestreden arrest wordt geen antwoord gegeven op dit objectief gegeven. De stelling dat verzoekster een gebrekkige kennis over VGV zou hebben, wordt tegengesproken door de inhoud van het gehoorverslag van het commissariaat-generaal. Verzoekster betwist ten slotte aan de hand van enkele voorbeelden de stelling van de verwerende partij dat zij in feite geen miskennen van de bewijskracht van het gehoorverslag zou aanvoeren maar om een nieuwe beoordeling van haar vrees voor besnijdenis zou vragen.

### *Beoordeling*

6. De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Oud Burgerlijk Wetboek zijn opgeheven met ingang van 1 november 2020 en derhalve niet van toepassing op het bestreden arrest.

7. Het beginsel van de bewijskracht van akten houdt in dat de rechter geen betekenis mag geven aan een akte die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

Verzoekster geeft een aantal verklaringen aan die zij zou hebben afgelegd maar zij toont daarmee niet aan dat met de eveneens door haar geciteerde vaststellingen in de oorspronkelijk bestreden beslissing, waarbij het bestreden arrest zich aansluit, een inhoud of betekenis zou zijn gegeven aan haar verklaringen die in strijd is met de bewoordingen van die verklaringen. Zo hebben

de eigen door verzoekster aangehaalde verklaringen veeleer betrekking op algemene elementen van de praktijk van VGV terwijl de geciteerde vaststellingen uit de aanvankelijk bestreden beslissing betrekking hebben op een gebrek aan kennis over concrete personen en gebeurtenissen.

Voor het overige betracht verzoekster in wezen een nieuwe beoordeling van de door haar afgelegde verklaringen. Dit houdt echter geen verband met een mogelijke schending van de bewijskracht van een stuk. Bovendien zou dit de Raad van State ertoe nopen in de beoordeling van de zaak zelf te treden, waarvoor hij als administratieve cassatierechter niet bevoegd is.

8. In de mate dat verzoekster in de memorie van wederantwoord aanvoert dat haar een verzwaarde bewijslast wordt opgelegd, dat de motivering van het bestreden arrest wat dat betreft niet wettelijk is en dat in het bestreden arrest geen concreet antwoord wordt geboden op haar grief dat haar concrete vrees voor VGV in geval van terugkeer naar Sierra Leone niet werd onderzocht, houdt haar kritiek geen verband met de mogelijke schending van de bewijskracht van een akte. Daarmee werpt verzoekster voor het eerst in de memorie van wederantwoord een schending van de motiveringsplicht op, zonder dat evenwel blijkt dat zij daartoe niet in de mogelijkheid was in het verzoekschrift tot cassatie.

Bijgevolg is verzoeksters kritiek in die mate niet-ontvankelijk.

9. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

#### *Tweede middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

10. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet

van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: het EVRM), van “de algemene beginselen van het recht op een daadwerkelijk beroep, de inachtneming van de rechten van de verdediging, de wapengelijkheid en de tegenspraak” en van “de bewijskracht en draagwijdte van een akte” en de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Oud Burgerlijk Wetboek.

In een eerste middelonderdeel voert verzoekster aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet antwoordt op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeksters afkomst uit Sierra Leone wordt niet betwist, maar het onderzoek naar haar geloofwaardigheid heeft te dezen het onderzoek naar de vervolgingsvrees belemmerd. Voor dergelijke houding van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd België al herhaaldelijk veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), onder meer in het arrest van 20 oktober 2012 in de zaak Singh tegen België. Te dezen werd geen enkel onderzoek verricht naar verzoeksters mogelijke vrees voor besnijdenis omdat verzoekster zelf ongeloofwaardig wordt geacht. Nochtans wordt haar afkomst uit Sierra Leone niet betwist, terwijl de prevalentiegraad van VGV in Freetown, de laagste van het land, minstens 72% bedraagt. Verzoekster had in haar beroepschrift aangehaald dat, ook al werd geen geloof gehecht aan haar verblijfplaatsen buiten Freetown in Sierra Leone, haar vrees voor vervolging op zijn minst moest worden onderzocht voor wat betreft een terugkeer naar Freetown. Nu zulks niet is gebeurd, heeft verzoekster niet kunnen beschikken over een effectief beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM. Bovendien is het verzoekster niet duidelijk wat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aannemelijk zou zijn aan haar profiel. Het wordt inderdaad niet betwist dat verzoekster minderjarig en moederloos is, dat haar vader in Europa verblijft, dat zijzelf reeds vier jaar in Europa verblijft en dat zij geen VGV heeft ondergaan. Haar kwetsbaar profiel staat dus objectief vast. Het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen geloof hecht aan verzoeksters verblijfplaatsen in

Sierra Leone, heeft volgens haar niets te maken met haar profiel, maar wel met haar geloofwaardigheid. Verzoekster meent dan ook dat het bestreden arrest geen antwoord biedt op het risico op schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een terugkeer naar Sierra Leone nu geen enkel onderzoek werd verricht naar een vervolgingsvrees omdat haar relaas ongeloofwaardig werd geacht. Zodoende acht verzoekster de in het middel aangehaalde beginselen en bepalingen geschonden met het bestreden arrest.

In een tweede middelonderdeel voert verzoekster aan dat zij heeft aangehaald dat er, gelet op haar kwetsbaar profiel (minderjarige wees die geen VGV heeft ondergaan), meer belang diende te worden gehecht aan de objectieve informatie over haar vrees voor vervolging dan aan een beoordeling van haar geloofwaardigheid. Zij wijst erop dat de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewag maakt van een prevalentiegraad van VGV van minstens 72% in Freetown, dat diezelfde informatie stelt dat het haast onmogelijk is voor een meisje om aan VGV te ontsnappen en dat dit, indien het toch zou lukken, minstens ter gelegenheid van haar huwelijk zal worden rechtgezet. Verzoekster laat gelden dat hierop geen antwoord wordt geboden in het bestreden arrest doch dat enkel haar profiel niet aannemelijk wordt geacht en dat haar verklaringen omtrent haar verblijfplaatsen in Sierra Leone niet geloofwaardig worden geacht. Volgens verzoekster werd zodoende geen enkel onderzoek verricht naar het door haar aangehaalde objectief risico op VGV, hetgeen zij strijdig met de motiveringsplicht acht. Zodoende schendt het bestreden arrest volgens haar de in het middel aangehaalde beginselen en bepalingen.

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel.

Verzoekster voegt toe dat zij, anders dan de verwerende partij in de memorie van antwoord voorhoudt, in het middel duidelijk heeft gesteld dat er bij gebrek aan een onderzoek naar een risico op schending van artikel 3 van het

EVRM minstens “essentiële elementen” ontbreken op grond waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zonder aanvullend onderzoek tot een bevestiging van de bestreden beslissing kon komen. Ook wat de schending van de artikelen 39/76, 48/3, 48/4 en 48/6 van de vreemdelingenwet betreft, heeft verzoekster in het middel aangetoond dat deze bepalingen worden geschonden doordat geen onderzoek werd verricht naar het objectief risico op schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een terugkeer naar Sierra Leone. Wat artikel 149 van de Grondwet betreft, stelt verzoekster dat in het bestreden arrest geenszins wordt geantwoord op haar aangehaalde vrees voor schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een terugkeer, nu er wat dit betreft geen onderzoek werd verricht.

Wat het eerste middelonderdeel betreft, betwist verzoekster dat zij geen concrete feiten met betrekking tot haar persoonlijke situatie zou hebben aangebracht en dat zij enkel zou hebben verwezen naar de algemene situatie in haar land, aangezien zij haar persoonlijke situatie (wees, minderjarig en geen VGV ondergaan) in een land waar minstens 3 op de 4 meisjes en vrouwen VGV hebben ondergaan, omstandig heeft uiteengezet. Haar persoonlijk profiel houdt volgens verzoekster in dat het risico op VGV veel hoger ligt dan dat van een vrouw met een minder kwetsbaar profiel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft echter nergens in het bestreden arrest geverifieerd welk objectief risico zij loopt in geval van een terugkeer. Verzoekster vraagt zich af wat niet aannemelijk zou zijn aan haar profiel en merkt op dat haar gendergerelateerde vrees voortvloeit uit de beschikbare objectieve informatie over Sierra Leone, waaruit blijkt dat zij minstens 72% kans loopt op VGV. Het vermeend gebrek aan geloofwaardigheid heeft volgens verzoekster belet dat haar vervolgingsvrees werd onderzocht, hetgeen in strijd is met de rechtspraak van het EVRM. Verzoekster herhaalt dat het gebrek aan onderzoek naar het objectief risico op gendergerelateerd geweld bij een terugkeer een schending inhoudt van het recht op een effectief beroep zoals gewaarborgd door artikel 13 in combinatie met artikel 3 van het EVRM.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, benadrukt verzoekster dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omwille van haar vermeende ongeloofwaardigheid ten onrechte haar vrees in de zin van artikel 3 van het EVRM niet heeft onderzocht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve niet haar concrete kwetsbaarheid afgetoetst aan het objectief risico op VGV bij een terugkeer naar Sierra Leone, nu dit risico voor 3 op de 4 meisjes in Freetown effectief wordt geconcretiseerd. Gelet op deze kwetsbaarheid en minstens op de onbetwiste elementen van haar verhaal (afwezigheid van familiale banden in het land van herkomst, minderjarigheid, lang verblijf in het buitenland), verzocht verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om na te gaan of dit risico, ongeacht haar verblijfplaats in Sierra Leone (dus door het laagst mogelijk cijfer in acht te nemen), al dan niet zodanig hoog ligt dat dit risico de facto de door artikel 3 van het EVRM vereiste mate van ernst bereikt.

### *Beoordeling*

#### *Vooraf*

12. Verzoekster zet in het inleidend verzoekschrift niet uiteen op welke wijze artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, de bewijskracht en de draagwijdte van een akte, de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Oud Burgerlijk Wetboek, die overigens, zoals reeds aangegeven onder punt 6 *supra*, zijn opgeheven met ingang van 1 november 2020, het recht van verdediging en de wapengelijkheid zouden zijn geschonden met het bestreden arrest. Er blijkt ook niet dat zij daartoe niet in de mogelijkheid was, zodat zij de schending van die bepalingen en die beginselen niet voor het eerst in de memorie van wederantwoord vermag toe te lichten.

Het voorhouden van een beweerd gebrek aan onderzoek van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM volstaat op zich niet als toelichting bij een voorgehouden schending van de artikelen 39/76, 48/3 en 48/6 van de vreemdelingenwet.



### *Eerste middelonderdeel*

13. Verzoeksters kritiek is in essentie hierop gesteund dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op verzoeksters niet betwiste kwetsbaar profiel als minderjarige wees in Sierra Leone, zich ten onrechte zou hebben beperkt tot het vaststellen van haar ongeloofwaardigheid, zonder enig onderzoek te voeren naar en enig antwoord te geven op verzoeksters vrees voor VGV en het aangevoerde risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoekster had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen minstens de vrees voor vervolging in geval van een terugkeer naar Freetown moeten onderzoeken.

14. Wat artikel 3 van het EVRM betreft, wordt in punt 2.2.3 van het bestreden arrest geoordeeld:

“De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, ‘Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights’, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, “Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie”, 2009, ‘<http://curia.europa.eu>’).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, ‘Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk’, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.”

Met het bestreden arrest wordt geen uitspraak gedaan over een verwijderingsmaatregel, maar worden enkel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Derhalve kan verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig inroepen. Verzoekster werpt echter ook de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet op. Deze laatste bepaling neemt, meer bepaald in § 2, b), letterlijk de inhoud van artikel 3 van het EVRM over, zodat in die mate sprake is van een onrechtstreekse toetsing aan artikel 3 van het EVRM. Verzoekster geeft niet aan dat - en in welke zin - de toetsing aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet zou volstaan in het licht van artikel 3 van het EVRM. Bij het onderzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar een reëel risico in hoofde van een verzoeker om internationale bescherming op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voor de interpretatie van artikel 48/4, § 2, b), nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 van het EVRM. Bovendien moet elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij of zij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

15. Verzoeksters kritiek dat haar verzoek om internationale bescherming enkel is verworpen omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid, meer bepaald wat haar opeenvolgende verblijfplaatsen in Sierra Leone betreft, berust op een foutieve lezing van het bestreden arrest.

In punt 2.3.2.3 van het bestreden arrest worden uit de aanvankelijk bestreden beslissing de motieven geciteerd dat verzoekster heeft verklaard enkel in Freetown te hebben gewoond en slechts ergens anders te hebben verbleven toen zij klein was en haar vader er nog was, dat verzoekster heeft verklaard de plaats niet te kennen waar haar vader zijn voorgehouden problemen zou hebben gekend wegens zijn verzet tegen VGV van verzoekster, dat het dus niet aannemelijk is dat verzoekster op andere plaatsen zou hebben verbleven, laat staan dat zij er het risico op VGV zou hebben gelopen, dat uit verzoeksters verklaringen

niet blijkt dat zij bij A. zou hebben verbleven of haar goed zou hebben gekend voor haar komst naar België en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in verband met de periode die verzoekster zou hebben doorgebracht met A. het risico ondermijnen op een VGV die zou uitgaan van A.'s en haar vaders entourage. Met verwijzing naar deze vaststellingen en naar de in de aanvankelijk bestreden beslissing opgenomen toelichting over de (dalende) prevalentiegraad van VGV in Sierra Leone, acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “het inderdaad van belang om haar gewoonlijke verblijfplaats te kennen in functie van het potentieel risico op besnijdenis”. De vaststelling dat verzoekster geen duidelijk zicht geeft op haar plaatsen van verblijf in Sierra Leone, betreft volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “een negatieve indicatie voor haar geloofwaardigheid en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging”. Het gaat derhalve slechts om één element dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft in zijn beoordeling.

16. In de aanvankelijk bestreden beslissing heeft de verwerende partij reeds vastgesteld dat, ondanks de hoge prevalentiegraad van VGV in Sierra Leone, “er persoonlijke elementen aan te duiden [zijn] waaruit blijkt dat dit risico in (...) hoofde [van verzoekster] niet van toepassing is”. In die beslissing wordt er eerst op gewezen dat het verzoek om internationale bescherming is gesteund op een feit dat voortvloeit uit één van de motieven die werden aangehaald door verzoeksters vader en diens huidige vriendin A., in wier hoofde beslissingen werden genomen waarin werd geoordeeld dat verzoeksters vrees voor VGV ongeloofwaardig is. Het wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing ook niet aannemelijk geacht dat verzoeksters vader en stiefmoeder A. verzoekster, die net het doelwit van VGV zou zijn, zouden achterlaten in Sierra Leone indien er werkelijk een risico op VGV bestond voor verzoekster. Uit het feit dat verzoekster bovendien nog geruime tijd in Sierra Leone kon verblijven zonder VGV te ondergaan en dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat concrete en persoonlijke maatregelen werden genomen om over te gaan tot VGV, wordt afgeleid dat niets erop wijst dat een VGV nakende was of bij een terugkeer naar Sierra Leone nog steeds zou zijn. Steeds volgens de aanvankelijk bestreden beslissing wordt de

ongeloofwaardigheid van de vrees voor VGV nog versterkt door het gegeven dat er grote onduidelijkheid bestaat over de plaatsen waar verzoekster zou hebben verbleven en waar ze een risico op VGV zou lopen en ondermijnen de tegenstrijdigheden omtrent de periode die zij bij haar stiefmoeder A. zou hebben verbleven voor haar komst naar België, het voorgehouden risico op VGV vanuit de entourage van haar stiefmoeder A. en haar vader. Gelet op het voorgaande wordt er in de aanvankelijk bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster zelf dient te overtuigen dat ze een risico op VGV liep, waar zij niet in slaagt. Volgens de aanvankelijk bestreden beslissing kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vrees voor VGV omwille van haar danig beperkte kennis en ervaringen met de praktijk en haar danig beperkte algemene kennis over de praktijk van besnijdenis. Dat verzoekster over zo goed als geen kennis beschikt over de praktijk van besnijdenis, ondermijnt volgens die beslissing dan ook haar verklaringen dat er lange tijd sprake zou zijn van VGV en dat zij hiervoor steeds op de vlucht diende te gaan. Dat zij evenmin op de hoogte blijkt te zijn wie in haar directe omgeving al dan niet VGV onderging, doet volgens de aanvankelijk bestreden beslissing nogmaals op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Tot slot wordt er in de aanvankelijk bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster niet kan worden beschouwd als zo kwetsbaar dat een terugkeer naar Sierra Leone op zich een risico op vervolging of ernstige schade zou uitmaken, nu uit haar verklaringen blijkt dat zij aldaar wel degelijk over een ondersteunend netwerk beschikt. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere reden aangeeft waarom zij niet langer in Sierra Leone zou kunnen verblijven noch enige concrete reden waarom zij niet meer bij haar tante terecht zou kunnen, zodat niet kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Sierra Leone aan haar lot zou worden overgelaten, doch integendeel dat zij nog over een voldoende netwerk beschikt dat haar als familie beschouwt en dat voor haar zou kunnen instaan, en dat degenen bij wie zij verbleef bovendien al twee jaar lang in staat zouden zijn geweest haar te behoeden voor een vermeende VGV, hetgeen er bijkomend op wijst dat zij bereid zijn de zorg voor verzoekster op te nemen.

In haar beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoekster aangevoerd dat er een ernstig risico op vervolging bestaat evenals een ernstig risico (statistisch gezien minstens 72% kans en dus een zeer hoog risico) dat zij in geval van een terugkeer naar Sierra Leone zal worden onderworpen aan handelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dienaangaande in het bestreden arrest eerst vast dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing terecht kon motiveren dat verzoeksters vrees voor VGV reeds tweemaal werd beoordeeld (meer bepaald in hoofde van haar vader en haar stiefmoeder A.) en ongeloofwaardig werd geacht, zodat haar eigen verklaringen omtrent VGV met grote scepsis worden benaderd, en dat de verwerende partij terecht heeft gesteld dat het niet aannemelijk is dat haar vader en haar stiefmoeder haar in Sierra Leone zouden achterlaten indien er werkelijk een risico op VGV in hoofde van verzoekster bestond. Verzoekster betwist deze motieven als dusdanig niet. Daarmee bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat, gelet op het feit dat verzoekster bovendien nog geruime tijd in Sierra Leone kon verblijven zonder VGV te ondergaan en dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat er concrete en persoonlijke maatregelen werden genomen om over te gaan tot VGV, niets erop wijst dat een VGV nakende was of bij een terugkeer naar Sierra Leone nog steeds zou zijn. Derhalve oordeelt de Raad aldus dat het niet aannemelijk is dat verzoekster bij een terugkeer naar Sierra Leone - en meer in het bijzonder naar Freetown - een gegronde vrees koestert of een reëel risico loopt op ernstige schade ingevolge VGV.

17. Zoals reeds aangehaald in punt 15 *supra*, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat niet blijkt dat verzoekster in de onmogelijkheid was om duidelijkheid te verschaffen over haar verblijfplaatsen in Sierra Leone en dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing terecht heeft vastgesteld dat dergelijke onduidelijkheid verzoeksters

geloofwaardigheid schaadt dat ze zich in Sierra Leone zou hebben bevonden in een situatie die een risico op vervolging uitmaakt. Verzoekster betwist ook dit motief niet als dusdanig.

18. Verzoekster meent evenwel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ongeacht haar vermeende ongeloofwaardigheid, minstens haar vrees voor VGV in Freetown had moeten beoordelen in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dienaangaande in het bestreden arrest dat verzoekster omwille van de landeninformatie een duidelijk zicht dient te bieden over haar verblijfssituatie in Sierra Leone teneinde het risico op vervolging te kunnen inschatten. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt er in de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende VGV in Sierra Leone terecht op gewezen dat uit de voorhanden zijnde landeninformatie immers blijkt dat de prevalentiegraad verschillend is in een plattelandsmilieu of in een stedelijke omgeving, dat in een stedelijke omgeving de prevalentiegraad verder daalt, dat in Freetown, de enige plaats waarvan verzoekster met zekerheid weet er verbleven te hebben, de graad van VGV het laagst is (71,9 % van de meisjes/vrouwen tussen de 15 en 49 jaar werden besneden), dat er een dalende trend is in de praktijk van VGV, waarbij 74,3 % van de jongere generatie VGV onderging, en dat het prevalentiecijfer in Sierra Leone sneller blijkt te dalen dan in de omliggende landen, dat uit diezelfde informatie eveneens blijkt dat de prevalentiegraad voor Freetown in de categorie 0 tot 14 jaar slechts 7,1 % is en dat van de meisjes van de leeftijdscategorie van verzoekster (15 tot 19 jaar) die VGV ondergingen, dit bij 75 % à 80 % van hen reeds gebeurde voor ze 15 jaar waren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat, mede gelet op de vaststellingen inzake verzoeksters verblijfplaats in Sierra Leone, het inderdaad van belang is om haar gebruikelijke verblijfplaats te kennen in functie van het potentieel risico op VGV en dat de vaststelling dat verzoekster geen duidelijk zicht biedt op haar plaatsen van verblijf in Sierra Leone

een negatieve indicatie betreft voor haar geloofwaardigheid en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging.

Daarmee bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker ook de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat verzoekster niet als dusdanig kwetsbaar kan worden beschouwd dat een terugkeer naar Sierra Leone op zich een risico op vervolging of ernstige schade zou uitmaken, nu uit haar verklaringen blijkt dat zij aldaar wel degelijk beschikt over een ondersteunend netwerk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt daarmee eveneens de vaststellingen in de aanvankelijk bestreden beslissing dat, naast haar ongeloofwaardig geachte vrees voor VGV, verzoekster geen andere reden aangeeft waarom zij niet langer in Sierra Leone zou kunnen verblijven noch enige concrete reden waarom zij niet meer bij haar tante terecht zou kunnen. Volgens het bestreden arrest kan daarom niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar Sierra Leone aan haar lot zou worden overgelaten, doch integendeel dat zij nog over voldoende netwerk beschikt dat haar als familie beschouwt en dat voor haar zou kunnen instaan, en dat degenen bij wie ze verbleef bovendien al twee jaar lang in staat zouden zijn geweest haar te behoeden voor een vermeende VGV, hetgeen er bijkomend op wijst dat zij bereid zijn de zorg voor verzoekster op te nemen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters voorgehouden vrees voor VGV in geval van een terugkeer wel degelijk werd onderzocht doch niet aannemelijk werd bevonden. Anders dan verzoekster voorhoudt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk na een grondig en diepgaand onderzoek naar haar concrete situatie, hierbij rekening houdend met haar verklaringen evenals de situatie in haar land van herkomst, geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bestaat noch dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen indien zij naar haar land van herkomst zou dienen terug te keren.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat zij als moederloze, niet besneden minderjarige wel vervolging of een risico op ernstige schade vreest bij een terugkeer naar Sierra Leone, komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe deze beoordeling, die behoort tot de grond van de zaak, over te doen.

19. Nu verzoeksters kritiek wat de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM niet-ontvankelijk, minstens ongegrond, is en verzoekster geen schending van een andere door het EVRM beschermde vrijheid of recht inroept, kan een schending van artikel 13 van het EVRM niet op ontvankelijke wijze worden opgeworpen.

#### *Tweede middelonderdeel*

20. Verzoekster voert in essentie aan dat zij in haar beroepschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft laten gelden dat er, gelet op haar kwetsbaar profiel, méér belang diende te worden gehecht aan de objectieve informatie over de vrees voor VGV dan aan de beoordeling van haar geloofwaardigheid en dat geen onderzoek werd verricht naar het door haar aangehaalde objectieve risico op VGV.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt in het bestreden arrest op die kritiek dat verzoekster omwille van de landeninformatie een duidelijk zicht moet bieden op haar verblijfssituatie in Sierra Leone teneinde het risico op vervolging te kunnen inschatten. Omtrent verzoeksters verblijfplaatsen in Sierra Leone sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aan bij de vaststellingen in de aanvankelijk bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekster behalve in Freetown nog in andere plaatsen zou hebben verbleven, laat staan dat zij daar het risico zou hebben gelopen VGV te ondergaan en dat de tegenstrijdigheden met betrekking tot de periode die zij met A. zou hebben doorgebracht het voorgehouden risico op VGV dat vanuit A.'s en haar vaders entourage zou uitgaan, ondermijnen.

Zoals reeds blijkt uit de behandeling van het eerste middelonderdeel, wijst de Raad erop dat het van belang is om de gebruikelijke verblijfplaats van verzoekster te kennen in functie van het potentieel risico op VGV nu uit de landeninformatie blijkt dat er een belangrijk verschil is in prevalentiegraad in een plattelandsmilieu of in een stedelijke omgeving, dat in een stedelijke omgeving de prevalentiegraad verder daalt, dat in Freetown, de enige plaats waar verzoekster met zekerheid weet er verbleven te hebben, de graad van VGV het laagst is (71,9 % van de meisjes/vrouwen tussen de 15 en 49 jaar ondergingen VGV), dat er een dalende trend is in de praktijk van VGV, waarbij 74,3 % van de jongere generatie VGV onderging en dat het prevalentiecijfer in Sierra Leone sneller blijkt te dalen dan in de omliggende landen. Waar verzoekster stelt dat het administratief dossier gewag maakt van een prevalentiegraad van besnijdenis van minstens 72 % in Freetown, blijkt volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit diezelfde informatie eveneens dat de prevalentiegraad voor Freetown in de categorie 0 tot 14 jaar slechts 7,1 % bedraagt en dat van de meisjes van de leeftijdscategorie van verzoekende partij (15 jaar tot 19 jaar) die VGV ondergingen, dit bij 75 % à 80 % van hen reeds gebeurde voor ze 15 jaar waren. Gezien de voormelde vaststellingen, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeksters kritiek niet bij als zou de verwerende partij geen enkel onderzoek zou hebben verricht naar het door verzoekster aangehaalde objectief risico.

21. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk en ondubbelzinnig de redenen heeft uiteengezet waaruit blijkt dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch dat er in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt zich hiervoor op de stukken van het dossier, waaronder het verslag van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op het commissariaat-generaal en de in het dossier aanwezige landeninformatie. Het

bestreden arrest voldoet bijgevolg aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Verzoekster maakt, zoals mede blijkt uit de behandeling van het eerste middelonderdeel, evenmin een schending van de overige door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk.

### *Conclusie*

22. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.**

**2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht september tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                    |                  |
|--------------------|------------------|
| Geert Debersaques, | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,       | kamervoorzitter, |
| Kaat Leus,         | staatsraad,      |
| met bijstand van   |                  |
| Johan Pas,         | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Johan Pas**

**Geert Debersaques**